

[ORIGINELE VERSIE](#)

[PRINTWEERGAVE](#)

[GA NAAR PAGINA](#)

Beste Hans, beste Diederik

TE GAST

Ik wil mijn partij terug.

Ik heb altijd geloofd in de sociaaldemocratie en doe dat nog. Ik ben alleen vervreemd geraakt van de partij die dit ideaal altijd als vanzelfsprekend voor mij vertolkte: de PvdA.

Soms, als de frustratie te hoog oploopt, denk ik dat ik mijn heil beter elders kan zoeken. Maar ik zie en hoor dat zo velen met mij ongelukkig zijn met de keuzes van onze partijleiding en dat ook steeds openlijker laten zien.

Daarom trek ik de conclusie: de partij is van mij vervreemd geraakt in plaats van andersom.

En dus zeg ik jullie: Ik wil mijn partij terug.

Nou lijkt het niet jullie sterkste kant om te luisteren naar de leden. Natuurlijk, jullie gaan gesprekken aan en nemen alle tijd. Zoals onlangs nog met twee leden die zich -gesteund door heel veel anderen - inzetten voor een rechtvaardiger kinderpardon.

Leden die zeer, zeer brede steun kregen tijdens het laatste congres: de plek waar leden van zich kunnen laten horen en mee richting kunnen geven aan de koers. Maar gebeurt er ook maar iets met wat daar gezegd is? Nee. Leden worden gehoord, maar hebben uiteindelijk niets in te brengen.

Ik wil mijn partij terug.

Nederland is ruw geworden.

Solidariteit, mededogen: ze nemen zienderogen af. Zelfs kwetsbare kinderen worden hiervan de dupe, zo kunnen we niet anders dan constateren als we kijken naar de uitvoering van het kinderpardon. En wat doet mijn PvdA om deze ontwikkeling te keren? Ongetwijfeld vinden er achter de schermen de nodige pittige discussies plaats met coalitiepartner VVD in de hoop het tii eniaszins te keren.